

Εκδήλωση-συζήτηση τη **Δευτέρα 15 Σεπτεμβρίου, στις 7 μ.μ., στο αμφιθέατρο του Αθήνα 9,84 (Τεχνόπολη Δήμου Αθηναίων, Πειραιώς 100, Γκάζι)**, με αφορμή την έκδοση του νέου βιβλίου του δημοσιογράφου της «Εφ.Συν.» **Δημήτρη Ψαρρά** και τη συμπλήρωση ενός χρόνου από τη δολοφονία του **Παύλου Φύσσα**.

Τη Δευτέρα κυκλοφορεί από το Ίδρυμα Ρόζα Λούξεμπουργκ το νέο βιβλίο του δημοσιογράφου της «Εφ.Συν.» Δημήτρη Ψαρρά με τίτλο **«Η Χρυσή Αυγή μπροστά στη Δικαιοσύνη»**.

Με αυτή την αφορμή και στη σειρά εκδηλώσεων για τον ένα χρόνο από τη δολοφονία του Παύλου Φύσσα, τη Δευτέρα 15 Σεπτεμβρίου, στις 7 μ.μ., στο αμφιθέατρο του Αθήνα 9,84 (Τεχνόπολη Δήμου Αθηναίων, Πειραιώς 100, Γκάζι), με τον Δημήτρη Ψαρρά θα συζητήσουν η Βασιλική Γεωργιάδου, αναπληρώτρια καθηγήτρια Πολιτικής Επιστήμης στο Πάντειο Πανεπιστήμιο, ο Θανάσης Καμπαγιάννης, δικηγόρος, μέλος της Πολιτικής Αγωγής του αντιφασιστικού κινήματος στη δίκη της Χρυσής Αυγής, ο Κωστής Παπαϊωάννου, πρόεδρος της Εθνικής Επιτροπής για τα Δικαιώματα του Ανθρώπου, και η Τασία Χριστοδουλοπούλου, δικηγόρος, μέλος του Δ.Σ. του Δικηγορικού Συλλόγου Αθήνας. Το βιβλιαράκι θα διατίθεται δωρεάν στην εκδήλωση και θα δημοσιευτεί την Τρίτη 16 Σεπτεμβρίου στο [Διαδίκτυο](#).

Στη συνέχεια προδημοσιεύουμε ένα μικρό απόσπασμα:

Το βιβλίο του Δημήτρη Ψαρρά «Η Χρυσή Αυγή μπροστά στη Δικαιοσύνη»

Από το 2009 υπάρχει μια απόφαση ανώτερου δικαστηρίου (υπόθεση Περίανδρου) στην οποία περιγραφόταν η σχέση της οργάνωσης με τα Τάγματα Εφόδου και επιβεβαιωνόταν ότι η παραβατική έως εγκληματική πρακτική των στελεχών της πραγματοποιείται στο πλαίσιο της οργάνωσης, και όχι ως ατομική εκτροπή από τη νομιμότητα. Αλλά από τότε έπρεπε να περάσουν τέσσερα χρόνια έως ότου να αντιληφθούν οι δικαστικές αρχές ότι αυτή η δράση ισοδυναμεί με όσα αναφέρει το άρθρο 187 του Ποινικού Κώδικα για

τις εγκληματικές οργανώσεις.

Σε αντίθεση λοιπόν με όσα ισχυρίζεται η οργάνωση, δεν είναι η πολιτική εξουσία εκείνη που επέβαλε τώρα την εφαρμογή του νόμου. Ισχύει το ακριβώς αντίθετο: τόσα χρόνια, η πολιτική εξουσία εμπόδιζε τη δικαστική να προχωρήσει στο αυτονόητο επόμενο βήμα, παγιδευμένη σε συζητήσεις παρόμοιες με εκείνη του 1998 στη Βουλή. Μάλιστα, υπάρχουν ακόμα και σήμερα κάποιοι πολιτευόμενοι ή πολιτικοί αναλυτές που αναζητούν κάθε τόσο προσχήματα για να αμφισβητήσουν τη δικαστική διερεύνηση που επιτέλους έχει ξεκινήσει.

Αυτή η πολιτική απραξία απέναντι στη ρατσιστική και ναζιστική βία οχυρωνόταν επί χρόνια πίσω από το βάσιμο επιχείρημα ότι το ελληνικό Σύνταγμα δεν προβλέπει την απαγόρευση ενός κόμματος. Είναι αλήθεια ότι κατά τις συζητήσεις για το Σύνταγμα του 1975, το οποίο ισχύει τροποποιημένο, απορρίφθηκε η πρόβλεψη του αρχικού σχεδίου, σύμφωνα με την οποία «κόμματα, των οποίων η δράσις τείνει εις ανατροπήν του ελευθέρου δημοκρατικού πολιτεύματος ή εκθέτει εις κίνδυνον την εδαφικήν ακεραιότητα της χώρας, τίθενται εκτός νόμου δι' αποφάσεως του κατά το άρθρον 100 του παρόντος Δικαστηρίου».

Το άρθρο αυτό απορρίφθηκε με πρόταση του γενικού εισηγητή της μειοψηφίας Δημήτρη Τσάτσο, με τον οποίο συμφώνησαν και τα άλλα κόμματα της αντιπολίτευσης και τελικά συντάχθηκε μαζί τους και η κυβέρνηση του Κωνσταντίνου Καραμανλή. Υπήρχε τότε μια γενική ευαισθησία των κομμάτων του Κέντρου και της Αριστεράς, εφόσον το ΚΚΕ είχε μόλις προ μηνών νομιμοποιηθεί, ενώ η ανατρεπτική δύναμη της Ακροδεξιάς και των νοσταλγών της χούντας δεν εκφραζόταν μέσω κάποιου κόμματος, αλλά μέσω συνωμοτικών κινήσεων στο στράτευμα και απειλών πραξικοπήματος.

Ενδιαφέρον όμως έχει το σκεπτικό της απόρριψης του άρθρου αυτού. Ο Ανδρέας Παπανδρέου, συμφωνώντας με τον Τσάτσο, υποστήριξε ότι πρέπει να διώκεται η πράξη και όχι το φρόνημα. Αλλά ως προς την «ανατροπή του πολιτεύματος», αν το πρεσβεύει αυτό κάποιο κόμμα, κατά τον Παπανδρέου είναι «ποινικό αδίκημα». Αυτό, έλεγε ο ιδρυτής του ΠΑΣΟΚ, ισχύει ειδικά για τα κόμματα, γιατί αυτά εάν πρεσβεύουν την ανατροπή του πολιτεύματος, την επιχειρούν κιόλας: «Εάν είμαι κομματικός μηχανισμός και πρεσβεύω, φυσικά δρω, διότι είμαι κομματικός μηχανισμός» (Συνεδρίαση 22.4.1975). Η σκέψη αυτή του Παπανδρέου έχει προφανή αξία σήμερα.

Η απόρριψη της ευθείας πρόβλεψης για απαγόρευση κομμάτων αντικαταστάθηκε τότε από τη διάταξη του άρθρου 29 παρ. 1, η οποία ορίζει ότι η οργάνωση και η δράση των κομμάτων «οφείλει να εξυπηρετεί την ελεύθερη λειτουργία του δημοκρατικού πολιτεύματος». Οσο ευρεία ερμηνεία και αν δοθεί στη συνταγματική αυτή διάταξη, ασφαλώς δεν μπορεί να καλύψει μια ναζιστική οργάνωση που δρα με Τάγματα Εφόδου, όπως κι αν ονομάζονται αυτά.

Προς την ίδια κατεύθυνση οδηγούν και οι διεθνείς υποχρεώσεις της χώρας μας. Η έκθεση της Επιτροπής του ΟΗΕ για την Εξάλειψη των Φυλετικών Διακρίσεων (CERD), η οποία αναφέρεται στην εφαρμογή από την Ελλάδα της Διεθνούς Σύμβασης για την Εξάλειψη όλων των μορφών Φυλετικών Διακρίσεων, είναι σαφής: «Η Επιτροπή απευθύνει σύσταση στο κράτος-μέλος να απαγορεύσει με συγκεκριμένα μέτρα νεοναζιστικές ομάδες στην επικράτειά του και να λάβει πιο αποτελεσματικά μέτρα για να διασφαλίσει την ανεκτικότητα απέναντι σε πρόσωπα με διαφορετική εθνοτική καταγωγή».

Ας σημειωθεί ότι αυτή η υπόδειξη προς την Ελλάδα έγινε παρά το γεγονός ότι η ελληνική κυβέρνηση είχε επισήμως διαβεβαιώσει τον διεθνή οργανισμό ότι «στην Ελλάδα δεν υπάρχει οργανωμένο νεοναζιστικό κίνημα». Πολλούς μήνες αργότερα, η ελληνική κυβέρνηση, στην απάντησή της για το βαθμό συμμόρφωσης στις θέσεις του CERD θα αποφύγει κάθε αναφορά στο ζήτημα του νεοναζισμού και θα αφήσει αναπάντητη τη σχετική υπόδειξη. Το έγγραφο αυτό της ελληνικής κυβέρνησης συντάχθηκε στις 17.12.2010. Ο Νικόλαος Μιχαλολιάκος ήταν ήδη δημοτικός σύμβουλος στην Αθήνα.

efsyn.gr